

Adrasto, disperato, si uccide (Storie, I, 45)

Παρήσαν δὲ μετὰ τοῦτο οἱ Λυδοὶ φέροντες τὸν νεκρόν,
ὄπισθε δὲ εἶπετό οἱ ὁ φονεὺς. Στάς δὲ οὗτος πρὸ τοῦ
νεκροῦ παρεδίδου ἑωυτὸν Κροίσῳ προτείνων τὰς χεῖρας,
ἐπικατασφάζει μιν κελεύων τῷ νεκρῷ, λέγων τὴν τε
προτέρην ἑωυτοῦ συμφορὴν, καὶ ὡς ἐπ' ἐκείνη τὸν καθή-
ραντα ἀπολωλεκῶς εἶη, οὐδέ οἱ εἶη βιώσιμον. Κροῖσος δὲ
τούτων ἀκούων τὸν τε Ἴδρηστον κατοικτίζει, καίπερ ἑὼν
ἐν κακῷ οἰκίῳ τοσοῦτω, καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· «Ἔχω, ὦ
ξεῖνε, παρὰ σέο πᾶσαν τὴν δίκην, ἐπειδὴ σεωυτοῦ κατα-
δικάζεις θάνατον. Εἷς δὲ οὐ σύ μοι τοῦδε τοῦ κακοῦ αἴτιος,
εἰ μὴ ὅσον ἀέκων ἐξεργάσαο, ἀλλὰ θεῶν κού τις, ὅς μοι καὶ
πάλαι προεσήμαινε τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι.» Κροῖσος μὲν
νυν ἔθαψε, ὡς οἶκός ἦν, τὸν ἑωυτοῦ παῖδα· Ἴδρηστος δὲ
ὁ Γορδίῳ τοῦ Μίδεω, οὗτος δὴ ὁ φονεὺς μὲν τοῦ ἑωυτοῦ
ἀδελφεοῦ γενόμενος, φονεὺς δὲ τοῦ καθήραντος, ἐπεῖτε
ἡσυχίη τῶν ἀνθρώπων ἐγένετο περὶ τὸ σῆμα, συγγινωσκό-
μενος ἀνθρώπων εἶναι τῶν αὐτὸς ἤδεε βαρυσυμφορώτατος,
ἐπικατασφάζει τῷ τύμβῳ ἑωυτόν.